

Република Србија
УПРАВНИ СУД
24 У 18474/13
09.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Гордане Богдановић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Капетановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." д.о.о. из ..., ..., чији је пуномоћник Владимир Дрецун, адвокат из Београда, ул. Николе Стефановића бр. 3, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, ради поништаја решења туженог број: 148-04-039-00-986/2013 од 18.10.2013. године, у царинском предмету, у нејавној седници већа, одржаној дана 09.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд број У/І-3984/2012 од 09.04.2013. године, којим се не потврђује домаће порекло за робу за коју су издата уверења о пореклу робе EUR.1 број: А3042077 од 04.12.2002. године, А3042076 од 09.12.2002. године, А3042083 од 06.02.2003. године, А0007708 од 13.02.2003. године и А0007800 од 14.04.2003. године ЦИ 11037. Наведено првостепено решење је донето у поновном поступку у извршењу решења Комисије за жалбе Управе царина број: 148-04-039-00-319/11-2011 од 19.10.2012. године, којим је поништено решење Царинарнице Београд број У/І-684/2011 од 31.01.2011. године и предмет враћен на поновни поступак и одлуку, а у извршењу пресуде Управног суда 3 У 4906/11 од 19.09.2012. године, којом је поништено решење Министарства финансија, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина број: 148-04-039-00-319/2011 од 21.03.2011. године, донето у извршењу пресуде Управног суда 8 У 813/10 (2007) од 25.03.2010. године.

У тужби поднетој Управном суду, преко пуномоћника, дана 25.11.2013. године, као и поднесцима предатим суду 13.02.2014. године, 26.02.2014. године и 11.03.2014.године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, истичући да царинарница у поновном поступку није поступила по налогу из пресуде Управног суда, да тужиоцу није омогућено учешће у првостепеном поступку, нити су оцењени докази које је тужилац доставио у току поступка, посебно пресуде донете у кривичном и парничном поступку у којима су утврђиване чињенице од значаја за доношење законитог решења у овом поступку, као ни Протокол о споразуму између царинских власти из СРЈ и делегације Европског бироа за сузбијање привредног криминала. С тим у вези указује да је пресудом Основног суда у Новом Саду К.бр. 2106/2005 од 14.12.2008. године одбијена оптужба према окривљеном Б.Б., генералном директору "В.В." д.о.о. (сада "А.А." д.о.о.) и Г.Г., робном књиговођи исте фирме, јер је јавно тужилаштво одустало од кривичног гоњења због недостатка доказа, јер је

на основу доказа, укључујући и спроведено вештачење, утврђено да је сав извезен шећер домаћег порекла. Исто тако, наводи да је правноснажном пресудом Трговинског суда у Београду П.бр.4545/04 од 20.10.2005. године, а на основу налаза и мишљења судског вештака, утврђено да је сав шећер који је извозио тужилац произведен у домаћим шећеранама од шећерне репе узгајане на пољима Републике Србије. Истиче и да је фирма за контролу квалитета производа "Д.Д." издала извештаје за сваку испоруку шећера, којима се утврђује да је вршен преглед и узимање узорака шећера при свакој испоруци на утовару шећера у железничке вагоне, као и да је анализу шећера вршио Завод за технологију шећера из Новог Сада и сваком анализом утврдио да је шећер домаћег порекла, јер има сва карактеристична својства која су особена и карактеристична за шећер произведен од шећерне репе узгајане на њивама Републике Србије. Наводи да је од правноснажности уверења EUR.1 протекло више од десет година и да су протекли сви законски рокови за њихову измену, укључујући и понављање поступка, те да му се права која је стекао на основу тих правноснажних уверења о домаћем пореклу шећера не могу ускратити решењем којим се она "не потврђују". Истиче да се у оспореном решењу не наводи ниједан законски пропис нити одредба Закона о општем управном поступку, према којима би била дата могућност царинским органима да повлаче и не потврђују EUR.1 као правноснажне управне акте. С обзиром да је уверење о домаћем пореклу шећера EUR.1 донела царинарница, као првостепени управни орган, сматра да она сама не може поново оцењивати истинитост свог уверења и то у истом поступку и на исти начин како је оно издато. Даље указује да се не може прихватити ни становиште Комисије за жалбе Управе царина да застарелост није наступила, с обзиром да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда, као да се у поступцима који се настављају после доношења одлука Управног суда не примењују одредбе Закона о општем управном поступку. Како у пословима извоза шећера које је вршио тужилац "А.А." д.о.о. није било пропуста, нити неправилности, предлаже да суд у спору пуне јурисдикције, а након одржане усмене и јавне расправе, узимајући у обзир доказни материјал достављен од стране тужиоца, уважи тужбу, поништи оспорено и ожалбено решење, те утврди да је на снази и да производи правно и свако друго дејство правноснажни управни акт уверење о пореклу робе EUR.1.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд одбије тужбу, као неосновану.

Управни суд је решавао предмет спора без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења Комисија за жалбе Управе царина је, поступајући по примедбама из пресуде Управног суда број 3 У 4906/11 од 19.09.2012. године, решењем број: 148-04-039-00-319/11-2011 од 19.10.2012. године поништила решење Царинарнице Београд број У/І-684/2011 од 31.01.2011. године и предмет вратила на поновни поступак и одлуку. У поновном поступку царинарница је у прилогу акта број У/І-3984/12 од 05.12.2012. године доставила све списе овог предмета Одељењу за порекло робе Управе царина, ради давања мишљења о потврђивању или непотврђивању домаћег порекла за робу за коју је издато уверење о пореклу робе EUR.1 број: А3042077 од 04.12.2002. године, А3042076 од 09.12.2002. године, А3042083 од 06.02.2003.

године, А0007708 од 13.02.2003. године и А0007800 од 14.04.2003. године. Наведено Одељење је Царинарници Београд доставило акт број: 148-07-039-00-967/2/2011 од 21.12.2012. године, у коме је наведено да је Управа царина током 2004. и 2005. године извршила контролу порекла робе шећера, омогућивши извознику да поднесе релевантну доказну документацију и дала недвосмислено мишљење да се на основу приложене документације не може потврдити преференцијално порекло шећера обухваћеног уверењем EUR.1, који су на основу тога повучени, као и да након потпуно спроведене контроле нису утврђене нове чињенице које би условиле давање новог мишљења о пореклу предметне робе, те да с тим у вези остаје при ставу о којем је обавештено привредно друштво "А.А." Имајући у виду акт Одељења за порекло робе Управе царина од 21.12.2012. године, као и да се из расположивих списа предмета није могло потврдити домаће порекло за робу за коју је издато уверење о пореклу робе EUR.1 број: А3042077 од 04.12.2002. године, А3042076 од 09.12.2002. године, А3042083 од 06.02.2003. године, А0007708 од 13.02.2003. године и А0007800 од 14.04.2003. године из разлога наведених у акту Управе царина број Д-913/1 од 20.01.2005. године, а о чему је овде тужилац обавештен, царинарница је у поновном поступку донела ожалбено решење којим се не потврђује домаће порекло за робу за коју је издато напред наведено уверење о пореклу робе.

У поступку по жалби Комисија за жалбе Управе царина је разматрајући списе предмета, а имајући у виду мишљење стручне службе Управе царина – Одељења за порекло робе, акт број: 148-08-039-00-986/2-2013 од 17.10.2013. године, нашла да је Управа царина у време издавања предметног уверења поступала у складу са Царинским законом РС ("Службени гласник РС", бр. 45/92 ...36/02), Уредбом Савета ЕУ број 2007/2000 од 18.09.2000. године (којом се уводе изузетне трговинске мере за земље и територије које учествују или су повезане са процесом стабилизације и придруживања ЕУ), Уредбом Комисије 2454/93 (која садржи одредбе о спровођењу Царинског закона Европске уније, у делу који се односи на потврђивање порекла робе и методе административне сарадње између царинских органа) и Уредбом о издавању уверења и оверавању исправа које прате робу при увози или извозу донете на основу члана 49. став 3 Закона о спољнотрговинском пословању ("Службени лист СРЈ", број 46/92...23/2001). На захтев Европске комисије, надлежни царински орган је 2004. и 2005. године спровео контролу и установио "да се домаће порекло одређених количина шећера не може потврдити", те је предметно уверење повучено у складу са Уредбом о царински дозвољеном поступању са царинском робом, пуштању робе и наплати царинског дуга ("Службени гласник РС", бр.127/03... 25/07), која је у том делу усклађена са прописима ЕУ. Информацију у вези утврђивања порекла шећера који је извезен у земље ЕУ у периоду 26.06.2002.- 07.05.2003. године Влада је размотрила и прихватила на седници одржаној дана 27.01.2005. године. О резултатима накнадне контроле обавештена је Европска комисија и царинске администрације земаља чланица ЕУ у складу са Уредбом Комисије 2454/93, која садржи одредбе о спровођењу Царинског закона Европске уније, у делу који се односи на потврђивање порекла робе и методе административне сарадње између царинских органа, а што је био услов за укидање суспензије на увоз шећера пореклом из Србије у ЕУ. Даље произлази да се није могло потврдити преференцијално порекло робе праћене оним уверењима код којих се контролом следљивости документације несумњиво није могло утврдити да се ради о пошиљкама које су кренуле из круга шећеране и иступиле из царинског подручја Републике Србије, тј. није било могуће неспорно потврдити истоветност робе, односно порекла робе. Реч је о недостатку отпремница из шећеране, пошиљке су отпремане из различитих трговачких складишта у којима је била смештена роба различитог порекла, а разликовале су се и регистарске таблице на камиону на утоварном месту и приликом извоза, што несумњиво указује на претовар робе, а поред тога количине робе на товарним листовима

и отпремницама су се разликовале, а у неким случајевима прошао је дуг временски период од момента утовара до момента извозног царинења. На основу изнетог, провере порекла робе су извршене у складу са договором о заузетим критеријумима царинских органа Републике Србије и Европске уније, методологија контроле је потврђена од стране OLAF-а и TAXUD-а, који су имали увид у комплетну базу података и доказну документацију којом је располагала Управа царина. Током 2004. и 2005. године Управа царина је извршила контролу порекла робе шећера, омогућивши извознику да поднесе битну доказну документацију и дала недвосмислене одговоре царинским администрацијама ЕУ да се на основу приложене документације не може потврдити преференцијално порекло шећера обухваћено предметним уверењима о пореклу робе EUR.1, која су на основу тога повучена. По извршеној анализи достављеног извештаја, представници OLAF-а су приликом посете Управи царина у периоду од 22.11.2004. године до 26.11.2004. године прихватили методологију коју је при документарној контроли применила Управа царина и нашли да је у случајевима у којима је утврђено да није могуће неспорно потврдити порекло робе, потребно повући издате сертификате. Имајући у виду чињеницу да су приликом извоза шећера у земље ЕУ издата уверења о пореклу робе ЕУР.1, између осталих, број: А3042077 од 04.12.2002. године, А3042076 од 09.12.2002. године, А3042083 од 06.02.2003. године, А0007708 од 13.02.2003. године и А0007800 од 14.04.2003. године, а да је обзиром на усвојени критеријум да се само за шећер који је у земље ЕУ испоручиван директно из шећерана и чије се физичко кретање може документарно пратити може потврдити домаће порекло, те узимајући у обзир чињеницу потврђену и од стране Министарства трговине, туризма и услуга - Сектора тржишне инспекције да у спорном периоду није било физичког уношења шећера у било коју од шећерана, као и да Одељење за порекло робе Управе царина није могло потврдити домаће порекло за уверење ЕУР.1 број: А3042077 од 04.12.2002. године, А3042076 од 09.12.2002. године, А3042083 од 06.02.2003. године, А0007708 од 13.02.2003. године и А0007800 од 14.04.2003. године, то је тужени орган закључио да је правилно царинарница поступила када ожалбеним решењем није потврдила домаће порекло робе за робу за коју је издато уверење о пореклу робе ЕУР.1 број: А3042077 од 04.12.2002. године, А3042076 од 09.12.2002. године, А3042083 од 06.02.2003. године, А0007708 од 13.02.2003. године и А0007800 од 14.04.2003. године, при томе у свему поступајући по примедбама из пресуде Управног суда 3 У 4906/11 од 19.09.2012. године. Оцењујући наводе жалбе, тужени орган је закључио да су исти неосновани, будући да је актом 01/03 број Д-10598/1 од 20.08.2004. године од тужиоца тражено да достави комплетну документацију за одређени број уверења о пореклу ЕУР.1 издатих приликом извоза шећера у земље ЕУ те да је на основу те документације изведен закључак да се не може потврдити домаће порекло, о чему је тужилац и обавештен актом од 20.01.2005. године, а што је потврдила и стручна служба Управе царина – Одељење за порекло робе у акту број: 148-08-039-00-986/2-2013 од 17.10.2013. године, о чему је и Влада РС донела закључак број: 335-415/2015 од 27.01.2005. године. Такође, као неоснован, оцењен је и приговор застарелости, јер је ожалбено решење донето у извршењу пресуде Управног суда, у складу са одредбом члана 69. Закона о управним споровима, којом је наложено да се одлучи о захтеву тужиоца о потврђивању, односно непотврђивању домаћег порекла шећера, јер је цео поступак вођен по његовом захтеву. Сагласно изнетом, применом одредбе члана 230. Закона о општем управном поступку тужени орган је одбио жалбу тужиоца, као неосновану, и одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Код оваквог стања ствари, по оцени Управног суда, правилно је тужени орган у поновљеном поступку, поступајући у складу са примедбама суда у погледу поступка из пресуде 3 У 4906/11 од 19.09.2012. године, на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, закључио да је правилно првостепени орган одлучио када ожалбеним

решењем није потврдио домаће порекло робе за робу за коју је издато уверење о пореклу робе ЕУР.1 број А3042077 од 04.12.2002. године, А3042076 од 09.12.2002. године, А3042083 од 06.02.2003. године, А0007708 од 13.02.2003. године и А0007800 од 14.04.2003. године. Ово стога што је у поновном поступку прибављено мишљење Одељења за порекло робе Управе царина Царинарнице Београд, изнето у акту број: 148-07-039-00-987/2/2011 од 21.12.2012. године, према коме након потпуно спроведене контроле нису утврђене нове чињенице које би условиле давање новог мишљења о пореклу предметне робе, тако да је наведено Одељење остало при ставу да се не може потврдити преференцијално порекло шећера обухваћеног уверењем ЕУР.1 број А3042077 од 04.12.2002. године, А3042076 од 09.12.2002. године, А3042083 од 06.02.2003. године, А0007708 од 13.02.2003. године и А0007800 од 14.04.2003. године, те с обзиром и на то да се из расположивих списка предмета, а применом усвојеног критеријума према коме се домаће порекло робе може потврдити само за шећер који је у земље Европске уније испоручиван директно из шећерана и чије се физичко кретање може документарно пратити (на основу отпремница, транспортних докумената, ЈЦИ-а итд.), није могло потврдити домаће порекло шећера обухваћеног предметним уверењима од 04.12.2002. године, 09.12.2002.године, 06.02.2003.године, 13.02.2003. године и 14.04.2003. године, у прилог чему је и чињеница, потврђена од надлежног министарства, да у спорном периоду није било физичког уношења шећера у било коју од шећерана на територији Републике Србије.

Суд је ценио наводе тужбе, па је нашао да су без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, будући да су истицани и у жалби и правилно оцењени у образложењу оспореног решења, а разлоге туженог као законите у свему прихвата и овај суд.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, те нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јуриисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 09.10.2015. године, 24 У 18474/13

Записничар
Јелена Капетановић, с.р.

Председник већа – судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић